
Augustmorgen

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Augustmorgen

4

Augustmorgen

Augustmorgen

Augustmorgen

Af Kaj Munk

Nat.d.30.8.1936[1]

”Al Gentagelse trætter”, docerede min Naturhistorielærer i Maribo private Realskole, og Trettenaarsdrengen kastede et stjaalent Blik til en Fletning ved Bordrækken skraas overfor og opponerede trodsigt: ”Mon ogsaa den unge Mands Besøg hos den Elskede?” Og Hr. Hansen fik samlet Concepterne og sat en Forklaring op om, at Elskeren opdagede nye Fuldkommenheder ved den Tilbedte hver Gang, og derfor var der egentlig ikke Tale om Gentagelse; og Drengen smilte i sit Stille Sind, at naar hun havde alle Fuldkommenheder første Gang, hvordan kunde han saa opdage nye?

Atter en straalende Augustmorgen, nøjagtig saa skøn som mange tidligere og nøjagtig lige saa dyrebar. - Skoledrengen blev Student med Tiden, og en fynsk Gejstlig aabnede sin gæstfri Dør for al den Herlighed, som omslutes af en dansk Præstegaard, hvor Aanden møder Naturen, som to Elskende, der først bliver sig selv bevidste i hinandens Øjne. Den smukke, blide, gode Frue, den unge, litteraturbegeistrede Præst, Kvidren og Leg af Smaa-barn, de gamle, straatækte Længer, næsten hvide af Morgendugg - en Augustformiddag saa dejlig som denne i Dag. Præsten snuser den ind med salige Næsebor og citerer for tyvende Gang Aladdin under nydende Nakkekast og med en Stemme, grødet af Betagelse: Ak, hvilken herlig Sommermorgenstund!

- Nu er det *mine* Smaabørn, hvis Kvidren risler gennem en Haves Stier, nu er det min Betagelse, der citerer Aladdin; om 20 Aar er det mig, hvis Kone er Svigermor, mig, der er blevet til Storstadskoryfæ og Ridder og kgl. Hof. Vil jeg da stadig vide noget om ”hvilken herlig Sommermorgenstund!”

Endnu ved jeg det. Endnu har Gentagelsen ikke trættet, kun gjort mig rigere og rigere for hver Gang. Naar Dagen hilser mig brisefrisk, dugren, solblank - det er bestandig Mødet med den første Elskede. Som om Jorden var uden Tyngde, gynger de grønne Grene under den blaa Himmels blide Aandedrag. Ja, det er virkelig, som om Himlen holder paa sit Vejr, for ikke at vække Jorden og dens lette Morgenblund. Og naar den slaar sine Øjne op og finder sin Elsker bøjet over sig - titusinde Gange er de brugt, disse Billeder om Morgenrødme paa Kind og Duggens Taarer, og dog er de stadig saa friske som Duggen selv.

Oh, der er Redning for os, saa længe Ord som Dugg og Sol, Blomsterduft og Fuglesang endnu faar Lov at forkynde deres Evangelium for Menneskesind.

Men faar de det? Asfaltens Børn, jaa Kontorerne, i Fabrikkerne, lænket til Byen Aaret rundt, kan disse Ting være andet for dem end Teaterrekvisitter paa en Sommerferiescene? At tænke sig, at der vokser Millioner af Børn op, som ikke ved mere om Mælkens Oprindelse, end at den stammer fra Flasker - Børn, som aldrig har set en Ko ind i de gode Øjne! Er det derfor, vi hader hinanden saa perverst, myrder hinanden saa djævelsk, som sjældent før i Historien, fordi vi er kommen for langt fra Dyret? Vi er ikke mere Naturmennesker,

vi er sunket ned til at blive Kulturvæsener, alle sunde Instinkter i os er kultiverede op til en Sygelighedens Blomstring. Saa faar den Feber vel rase ud! Saa bliver der vel Mening i Bombernes Brøl over Banker og Kirker, Fabrikker og Teatre! Og naar Byerne har naaet deres Bestemmelse, at ligge hen som stemningsfulde Ruiner, Fortidsminder om gale Giganteres Færd, - naar Mennesker atter lever spredt og af Dagens Strengthed og Naade, kan Duggen maaske igen faa Lov at svale de brændende Sind, og Solopgangen ses og fattes af usløvede Øjne, Øjne, der ikke har forspist sig i Lys, Reklamernes, Projektørernes.

O, hvor jeg føler dybt mit hele Liv i denne glade Sommermorgenstund. Her synker jeg i Ensomhed paa Knæ. Læs, høje Fader, i mit rørte Hjerte! Velsignet være du for al din Naade.